

Arrest

nr. 260 050 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. LANDUYT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Marivan/Iran en bent u van Koerdische origine. U werd als Soennitische moslim geboren in een religieuze familie. Zo werd u door uw ouders verplicht om deel te nemen aan religieuze feesten, het vasten en bidden. Sinds uw puberteit werden deze verplichtingen u echter te veel. Omwille van al deze verplichtingen geloofde u niet meer in de islam maar wel in het bestaan van een God. Uw vader verplichtte u om op 1 tir 1385 (Perzische kalender, omgezet naar westerse kalender 22 juni 2006) via een gearrangeerd huwelijk te huwen met M.M. (...) die uit een conservatieve, religieuze familie afkomstig was en waarmee u op 27 augustus 2007 samen één zoon kreeg. Ongeveer 1 maand na uw huwelijk verbleef u samen met uw echtgenote bij uw schoonouders. U wou toen niet opstaan voor het ochtendgebed waardoor uw schoonvader boos op u werd. Hij vertelde dit voorval tegen uw schoonbroer N. (...) en sindsdien begonnen uw problemen

met uw schoonfamilie. Uw echtgenote vertelde tijdens uw huwelijk aan haar familie dat u geen praktiserend moslim was waardoor de problemen met uw schoonfamilie, uw zwager, A.B.A. (...) en uw schoonbroer N. (...) in het bijzonder bleven duren. Zij konden er niet mee leven dat u geen praktiserend moslim was en beschouwden u als een ongelovige. Zij spoorden M. (...) aan om van u te scheiden waardoor uw huwelijk op de klippen liep. In 1389 (maart 2010-maart 2011) werd uw relatie met M.M. (...) beëindigd en ging M. (...) terug bij haar ouders ging wonen. Jullie scheidden pas officieel op 25 bahman 1391 (17 februari 2013) omdat u niet wenste te scheiden en u het scheidingsproces liet aanslepen. Uw broer Na. (...) bracht u rond khrodad 1393 (mei-juni 2014) in contact met B.S. (...), u had met haar een gesprek van enkele uren bij haar thuis en drie à vier dagen later traden jullie officieel in het huwelijk. Minder dan een maand later, in tir 1393 (juni-juli 2014), scheidden jullie omdat de vader van B.S. (...) dit wenste aangezien hij van N. (...) en de vader van M. (...) vernomen had dat u een ongelovige was en een zoon had die ook als ongelovig werd gezien. Rond 15 of 20 tir 1398 (6 of 11 juli 2019) vertrok u naar Shiraz om er te werken. Op 17 Shahrivar 1398 (8 september 2019) belde uw broer Na. (...) u met de mededeling dat u onmiddellijk naar huis diende terug te komen. Op 20 Shahrivar 1398 (11 september 2019) kwam u aan te Marivan waar u van uw broer Na. (...) vernam dat hij van een winkelleigenaar uit de buurt vernomen had dat uw ex-schoonbroer N. (...) een document liet tekenen door mensen, waarmee hij wou bewijzen dat u ongelovig was. Toen u dit vernam, besloot u Iran dadelijk te ontvluchten omdat u bang was dat hij met dit document naar de rechtbank zou stappen. U verschool zich ongeveer 4 dagen in een hut op één van uw gronden waarna u naar Turkije vertrok van waaruit u verder reisde naar Italië. Toen u rond mehr 1398 (september-oktober 2019) in Italië was, vernam u van uw zoon dat er twee à drie mensen van de politie langs geweest waren aan uw woning en dat er naar u gevraagd werd. Uw zoon deelde de politie mee dat u op uw werk was waarna ze vertrokken. Tijdens uw 4 maanden durende verblijf in Italië kreeg u van een man onderdak, kleren en medicatie voor uw astma. U vroeg de man in het Engels of hij moslim was waarop de man antwoordde dat hij christen was. Dit raakte u waardoor u interesse kreeg in het Christendom. Vanuit Italië reisde u verder naar België waar u op 5 februari 2020 aankwam en op 10 februari 2020 een verzoek om internationale indiende. Ongeveer 10 à 15 dagen na uw aankomst in België leerde u in de winkel 'Action' te Gent een vrouw, R. (...), kennen. U sprak een aantal keren met haar af waarna zij u, ongeveer 15 à 16 dagen na uw aankomst in België, meenam naar haar woning waar u online met een Amerikaanse man, A.F. (...), sprak. Deze man liet u kennis maken met het Christendom. U volgde vanaf dan lessen over het Christendom bij R. (...). Ongeveer 1 maand na uw aankomst in België verrichte u in de woning van R. (...) online een gebed met A.F. (...) en vanaf dan voelde u zich bekeerd tot het Christendom. Rond april 2020 kwamen de autoriteiten een tweede keer naar uw woning in Iran en vroegen zij opnieuw naar u. U bleef in België bij R. (...) thuis afspreken waar u online met A.F. (...) over het Christendom sprak totdat u op zich op 21 juli 2020 liet dopen. Na uw doopsel begon u elke zondag naar een kerk in Gent te gaan.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Een kopie van uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), uw mellikaart (nationale kaart), uw echtsscheidingsakte waaruit blijkt dat u op 29 bahman 1391 (17 februari 2013) scheidde van M.M. (...), uw echtscheidingsakte waaruit blijkt dat u op 25 tir 1393 (16 juli 2014) scheidde van B.S. (...), een kopie van de geboorteakte van uw zoon, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, foto's van uw doop en een kopie van het attest van uw doop in Gent op 21 juli 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kon immers noch uw problemen in Iran noch uw bekering naar het Christendom in België aannemelijk maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het erg merkwaardig is dat, alhoewel u beweerde dat uw ongelooft in de islam aan de basis lag van uw echtscheiding en uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat de ongelovigheid door de tegenpartij werd opgeworpen als echtscheidingsmotief (CGVS 1, p9) én ongelovigheid strafbaar is in Iran, de autoriteiten hier toenertijd niets mee gedaan hebben. Uit uw

verklaringen blijkt immers dat u na uw (twee) echtscheiding(en) probleemloos in Iran kon verder leven en maakte u nergens gewag van enig probleem met de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg dient er ernstig getwijfeld te worden aan het feit dat uw ongelovigheid een rol zou gespeeld hebben bij uw (twee) echtscheiding(en). Dat hieraan getwijfeld kan worden blijkt tevens uit de echtscheidingscertificaten die u neerlegde en die uw echtscheidingen zouden moeten aantonen. In deze documenten staat immers nergens de reden van echtscheiding vermeld. Uit deze documenten blijkt bovendien dat deze documenten gebaseerd zijn op een rechtbankdocument dewelke u niet neerlegde. Dat u enkel de echtscheidingscertificaten neerlegde zonder de juridische stukken waarop deze gebaseerd zijn, hoewel in deze stukken logischerwijs informatie opgenomen moet zijn over de motieven van uw echtscheidingen, komt bevreemdend over.

Dat er getwijfeld kan worden aan het feit dat ongelovigheid aan de grondslag lag van uw echtscheidingen blijkt bovendien uit het feit dat het merkwaardig is dat u, die beweerde reeds een mislukt huwelijk achter de rug had te hebben – zogenaamd omwille van uw ongelovigheid - hertrouwde met een vrouw die opnieuw uit een religieus conservatieve familie kwam (CGVS 1, p8). Gevraagd of u niet bang was dat u opnieuw problemen zou krijgen met uw religieuze schoonfamilie, antwoordde u dat u er niet over nagedacht had (CGVS 2, p9-10). Deze uitleg voldoet gezien de door u verklaarde problemen met de familie van M. (...) echter niet. Het is eveneens merkwaardig dat uw broer Na. (...), die wist dat u omwille van uw ongelovigheid al een keer gescheiden was, u opnieuw in contact bracht met een vrouw uit een religieus conservatieve familie (CGVS 1, p7-9). Dat u in het paar uur durende gesprek dat u met S. (...) had, drie à vier dagen voor uw huwelijk (CGVS 1, p7 + CGVS 2, p8), niet over religie praatte en u haar niet vroeg welke plaats religie in haar leven innam is tot slot opnieuw een houding die, gezien uw eerdere huwelijksproblemen, niet geloofwaardig is en wijst er eerder op dat u de ware toedracht van uw echtscheiding met S. (...) verhuult. Immers, van iemand wiens eerste huwelijk op de klippen liep omwille van zijn ongelovigheid mag op zijn minst verwacht worden dat deze bij een tweede huwelijk polst of ongelovigheid opnieuw tot problemen zou kunnen leiden.

Aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan het feit dat ongelovigheid aan de grondslag lag van uw (twee) echtscheiding(en), kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan de problemen die u hieromtrent met uw voormalige schoonbroer zou gekend hebben. Dat er geen geloof meer kan gehecht worden hieraan blijkt tevens uit volgende vaststellingen. Zo is het vooreerst op z'n minst bevreemdend te noemen dat N. (...) –die zijn zus zelf aanspoorde om van u te scheiden (CGVS 2, p7-8)- u na uw officiële scheiding met M.M. (...), die volgens uw echtscheidingsdocument (doc 3) op 29 bahman 1391 (17 februari 2013) geschiedde, zodanig viseerde dat hij ongeveer zes en een half jaar later, op 17 Shahrivar 1398 (8 september 2019) met een lijst rondging om u als ongelovige te laten verklaren (CGVS 1, p17 + p19). Uw uitleg hiervoor namelijk dat uw schoonbroer vindt dat zijn zus ongelukkig is omdat ze een kind had van een ongelovige en nu geen nieuwe huwelijkspartner meer vindt, houdt geen steek (CGVS 1, p17; CGVS 2, p7). Er kan immers verwacht worden dat indien N. (...) –met wie u na uw scheiding trouwens geen enkel contact meer had (CGVS1, p6 + CGVS 2, p8) - werkelijk wraak op u wenste te nemen hij dit veel eerder had gedaan temeer daar u zelf verklaarde dat, indien hij iemand zou oppakken voor ongelovigheid, hij hiervoor geld zou krijgen en een hogere functie (CGVS 2, p7). Voorts is ook uw kennis over de gebeurtenissen die uw directe vluchtaanleiding uit Iran vormden bijzonder beperkt. Zo kon u bitter weinig vertellen over de lijst die uw schoonbroer zou opgesteld hebben met de bedoeling u voor de rechtbank te brengen (CGVS 1, p17). U baseert uw kennis van de gebeurtenissen/ de lijst immers louter op hetgeen uw broer Na. (...) (CGVS 1, p19) vernam van een winkелеigenaar, S.Y.M. (...), uit de buurt. U kon enkel meedelen dat uw broer Na. (...) vernomen had dat N. (...) in de supermarkt was rondgegaan om mensen een soort lijst/document te laten tekenen waarin zij verklaarden dat u ongelovig was en dat deze lijst naar de rechtbank zou gaan. Uw broer Na. (...) had deze lijst echter zelf nooit gezien en hij wist ook niet wie er deze lijst/document ondertekend had (CGVS 1, p19 + CGVS 2, p11-12). Bovendien vernam u, buiten hetgeen uw broer u vertelde, niets meer omtrent deze lijst. Dat u -die in Iran nooit eerder enige problemen heeft ondervonden met de autoriteiten (CGVS 2, p19)- een dermate zwaarwichtige beslissing nam om uw land van herkomst te ontvluchten op basis van hetgeen een winkелеigenaar tegen uw broer vertelde is echter compleet ongeloofwaardig. Uw veronderstelling dat uw zwager en imams het document zouden ondertekend hebben (CGVS 1, p19-20) doet geen afbreuk aan bovenstaande zienswijze aangezien uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u zich op enige manier ergens verder zou hebben ingelicht, of laten inlichten hebben, over deze lijst alvorens u Iran verliet. Immers, nadat u op 20 shahrivar 1398 door uw broer Na. (...) werd ingelicht omtrent de lijst, besloot u dadelijk Iran te verlaten (CGVS 1, p4 + CGVS 2, p12).

Verder verklaarde u dat de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran tot tweemaal toe naar uw woning kwamen om te vragen waar u was. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter zeer merkwaardig. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud uitdrukkelijk over de eerste keer dat de Iraanse autoriteiten langs kwamen dat uw zoon en moeder thuis waren toen er politiemensen die niet geüniformeerd waren

naar uw woning kwamen (CGVS 1, p17). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat uw moeder misschien thuis was en u niet wist of de agenten al dan niet een uniform droegen (CGVS 2, p13). Omtrent de tweede keer dat de autoriteiten langskwamen vertelde u eveneens tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er niet geüniformeerde agenten langskwamen terwijl uw zoon en uw moeder thuis waren (CGVS 1, p14 + p18). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat enkel uw zoon thuis was (CGVS 2, p13). Tevens wist u wederom niet of de agenten al dan niet geüniformeerd waren (CGVS 2, p13). Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u niet weet of uw moeder thuis was en u dit niet gevraagd had aan uw zoon omdat u hem niet teveel vragen wilde stellen (CGVS 2, p19). Dit is echter geen uitleg voor bovenstaande merkwaardige verklaringen aangezien u tijdens uw eerste onderhoud heel uitdrukkelijk verklaarde dat uw moeder en zoon thuis waren en dat de agenten niet geüniformeerd waren. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Tevens mag verwacht worden dat hij de feiten die te maken hebben met de reden waarom hij het land van herkomst ontvlucht is op een betrouwbare en coherente manier weergeeft, quod non in casu.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde religieuze activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen inzake uw vluchtrelaas maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Wat u betreft zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in Europa.

Vooreerst legde u bevreemdende verklaringen af over de reden waarom uw interesse in het christendom gewekt werd en bijgevolg over uw motieven om van geloof te veranderen. Tijdens uw vier maand durende periode dat u in Italië verbleef (CGVS 2, p12 + p14) leefde u naar eigen zeggen in moeilijke omstandigheden. U werd toen door een man geholpen die u medicatie en voedsel bracht waarop u hem naar zijn religie vroeg. De man deelde u mee dat hij een Christen was (CGVS 2, p15). Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat, gevraagd naar waarom u gezien uw desinteresse in religie in Iran de man naar zijn religieuze afkomst vroeg, u geen verklaring kan geven waarom u dit deed, de woorden kwamen naar eigen zeggen gewoon plotseling in uw mond (CGVS 2, p15). Wanneer u nadien wordt gevraagd of een mooie daad zoals iemand helpen in nood enkel in het Christendom voorkomt repliceerde u dat de man die u geholpen had evengoed een moslim kon geweest zijn waardoor u opnieuw niet kan aantonen waarom het christelijke geloof van de man uw interesse in het Christendom zou gewekt hebben (CGVS 2, p15). Dit wordt temeer bevestigd doordat u aangaf dat moslims even goed in staat zijn goede daden te stellen.

Nadat uw interesse in het christendom gewekt zou zijn in Italië gaf u aan dat u zich een maand na aankomst in België reeds bekeerde tot deze religie (CGVS 2, p14).

Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan wat niet blijkt uit uw verklaringen. U maakt (vooreerst) immers geenszins duidelijk met welke problemen u worstelde binnen de islam toen u nog in Iran woonde. Zo verklaarde u dat u vanaf uw 15 à 16 jaar problemen had met uw moslimgeloof (CGVS 2, p3 +p5). Gevraagd om uw problemen met uw moslimgeloof toe te lichten, blijft u vaag en verklaarde u dat u niet wilde bidden, niet wou deelnemen aan het gebed en niet wilde vasten en dat u niets uit verplichting wilde doen (CGVS 2, p5) omdat u zich daar niet goed bij voelde. Gevraagd waarom u zich er niet goed bij voelde, bleef u

opnieuw vaag en antwoordde u dat u er niet van hield, dat het iets was dat van binnenuit kwam. Aangemoedigd om verder te vertellen wat u bedoelde met 'iets wat van binnenuit kwam' verklaarde u dat u het niet kon uitleggen omdat u toen een puber was en herhaalde u dat u er geen goed gevoel bij had (CGVS 2, p5). Wanneer er u tenslotte gevraagd wordt of er bepaalde gebeurtenissen waren in uw leven waarom u problemen kreeg met uw geloof in Iran, antwoordde u negatief en herhaalde u nogmaals dat u problemen had met de verplichtingen, dat u niet wenste te geloven in vasten, bidden, het ramadanfeest en dergelijke (CGVS 2, p5). Voorts verklaarde u dat religie, hoewel u wel in iemand geloofde die alles geschapen had, in Iran geen rol voor u speelde omdat dit geen betekenis had voor u (CGVS 1, p19) en bestond geloof er voor u uit dat u gewoon een goed mens zou zijn en de anderen niet lastig zou vallen (CGVS 1, p19). Dat u zich na een tweetal gesprekken met een voor u onbekende vrouw aan "de action" ervoor engageert om samen met haar en een voor u onbekende man te bidden terwijl u voorheen een afkeer had van bidden en u zich bij het tweede gesprek in de huiskerk reeds bekeert tot het Christendom, terwijl religie voorheen geen rol voor u speelde, toont aan dat u zich niet omwille van een diepere overtuiging liet bekeren tot het christendom maar geeft eerder de aanwijzing dat opportunistische redenen aan de grondslag liggen.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuwe religie is, kan bovendien een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Ofschoon door het Commissariaatgeneraal niet ontkend wordt dat u enige kennis betreffende het christendom bezit – deze kennis kan door studie worden verworven en zegt op zich niets over uw geloofsovertuiging –, is het opvallend dat u, die naar eigen zeggen reeds sinds maart 2020 christen zou zijn geworden, u in de bijbel heeft gelezen en bijbelstudie heeft gevolgd, niet eens de betekenis van Pasen, nochtans het christelijke feest bij uitstek, correct kon duiden. U meende immers verkeerdelijk dat Pasen 50 dagen nadat Jezus uit de dood is herrezen wordt gevierd (CGVS 2, p17). Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw bekering tot het Christendom in België totaal niet aannemelijk gemaakt en kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging zou te vrezen hebben bij terugkeer naar Iran.

Voorts wil het feit dat u verklaarde op 21 juli 2020 gedoopt te zijn, waarvan u een doopattest (doc 8) en foto's (doc 7) neergelegde, niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Het doopcertificaat getuigt slechts van een formele bekering en, gezien voorgaande vaststellingen, niet van een werkelijke, verinnerlijkte bekering.

Wat uw religieuze activiteiten op Facebook tot slot betreft, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u tijdens uw eerste onderhoud op 27 juli 2020 verklaarde dat u facebook niet meer gebruikte omdat u uw simkaart van uw gsm weggooidde en u uw profiel niet meer kon openen omdat u uw paswoord niet meer kende (CGVS 1, p14). Dat u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat u een facebookaccount had aangemaakt onder de profielnaam 'M.w. (...)' (CGVS 2, p3) omdat u zoveel mogelijk mensen wil bereiken om hen het Christendom te laten leren kennen (CGVS 2, p19) wijst er opnieuw op dat u eerder vanuit opportunistische redenen een profiel aanmaakte gezien u tot na 27 juli 2020 wachtte om dit te doen en u zich naar eigen zeggen rond begin maart 2020 reeds bekeerde tot het Christendom (CGVS 2, p14). Er dient eveneens op gewezen te worden dat er 36 facebookprofielen zijn onder de naam 'M.w. (...)' en uw profiel niet kon terug gevonden worden. Wat hier ook van zij, gevraagd of u aanwijzingen had of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw religieuze activiteiten in België, antwoordde u dat u dit niet dacht aangezien u geen foto's van uzelf op facebook plaatste (CGVS 2, p18). Voorts kan worden opgemerkt dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De overige door u neergelegde documenten hebben bovenstaande zienswijze niet kunnen ombuigen. De kopie van uw shenasnameh, uw mellikaart, uw echtscheidingsakte gedateerd 29 bahman 1391 (17 februari 2013), uw echtscheidingsakte gedateerd 25 tir 1393 (16 juli 2014), de kopie van de geboorteakte van uw zoon, de kopie van de overlijdensakte van uw vader tonen uw identiteit, die van uw zoon, uw burgerlijke stand in Iran en het overlijden van uw vader aan en zijn zaken die niet door het CGVS worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van *"de artikelen 48/3 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens betoogt hij, met betrekking tot zijn verklaringen over zijn religieuze beleving in Iran: *"Vooreerst roept het CGVS een misverstand in het leven. Mijn verzoeker heeft verklaard dat zijn ongelof in de islam aan de basis lag van zijn echtscheiding en uit zijn verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat de ongelovigheid door zijn vrouw en haar familie werd opgeworpen als echtscheidingsmotief (CGVS 1, p. 9) én ongelovigheid strafbaar is in Iran. De autoriteiten hebben daar toen niets mee gedaan, gezien zij daar niet van op de hoogte waren. Uit de echtscheidingscertificaten die hij neerlegde en die zijn echtscheidingen. In deze documenten staat nergens de reden van echtscheiding vermeld. Uit deze documenten blijkt dat deze documenten gebaseerd zijn op een rechtbankdocument dewelke hij niet neerleggen, gezien bij de rechtbank berusten."*

Omtrent zijn tweede huwelijk, stelt verzoeker:

"Gevraagd of hij niet bang was dat hij opnieuw problemen zou krijgen met zijn religieuze schoonfamilie bij zijn tweede huwelijk, antwoordde hij dat hij er niet over nagedacht had (CGVS 2, p9-10). In zijn gesprek met S. (...) had, drie à vier dagen voor zijn huwelijk (CGVS 1, p. 7 + CGVS 2, p. 8), heeft hij niet over religie gepraat en heeft hij haar niet gevraagd welke plaats religie in haar leven innam. Hij was verliefd en dacht niet na."

Aangaande de wraakactie van N., doet verzoeker gelden:

"Hij is geenszins bevreemdend te noemen dat N. (...) - die zijn zus zelf aanspoorde om van hem te scheiden (CGVS 2, p7-8) - hem na zijn officiële scheiding met M.M. (...), die volgens zijn echtscheidingsdocument (doe 3) op 29 bahman 1391 (17 Februari 2013) geschiedde, zodanig viseerde dat hij ongeveer zes en een halfjaar later, op 17 Shahrivar 1398 (8 september 2019) met een lijst rondging om hem als ongelovige te laten verklaren (CGVS 1, p17 + p19). Zijn uitleg hiervoor namelijk dat zijn schoonbroer vindt dat zijn zus ongelukkig is omdat ze een kind had van een ongelovige en nu geen nieuwe huwelijkspartner meer vindt, houdt wel degelijk steek (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 1). Zijn ex-schoonbroer bereidde een dossier voor om - met vertraging - wraak te nemen hij dit en hem te laten oppakken voor ongelovigheid. Hij z11ou hiervoor geld krijgen en een hogere functie (CGVS 2, p. 7)."

Inzake de gebeurtenissen die leidden tot zijn vertrek uit Iran, geeft verzoeker aan:

"Voorts is ook zijn kennis over de gebeurtenissen, die zijn directe vluchtaanleiding uit Iran vormden, voldoende. Zo kon hij één en ander vertellen over de lijst die zijn schoonbroer heeft opgesteld met de bedoeling hem voor de rechtbank te brengen (CGVS 1, p17). Hij baseert zijn kennis van de gebeurtenissen en de lijst op hetgeen zijn broer Na.(...) (CGVS 1, p. 19) vernam van een winkelleigenaar, S.Y. (...), uit de buurt. Hij kon enkel mededelen dat zijn broer Na.(...) vernomen had dat N. (...) in de supermarkt was rondgegaan om mensen een soort lijst/document te laten tekenen waarin zij verklaarden dat hij ongelovig was en dat deze lijst naar de rechtbank zou gaan. Zijn broer Na.(...) heeft uiteraard deze lijst echter zelf nooit gezien en hij wist ook niet wie er deze lijst/document ondertekend had (CGVS 1, p. 19 + CGVS 2, p. 11-12). Het was veel te gevaarlijk om meer te weten te komen gezien zijn ex-schoonbroer zijn broer anders zou herkennen. Het is mijn verzoeker zijn veronderstelling dat zijn ex-zwager en Imams het document hebben ondertekend (CGVS 1, p. 19-20) maakt dat hij geen kans had om nog langer te verblijven in Iran. Immers, zodra de autoriteiten van zijn ongelovigheid op de hoogte waren zou hij onmiddellijk gearresteerd worden. Er was geen tijd om nog verder te verifiëren. Nadat hij op 20 shahrivar 1398 door zijn broer Na.(...) werd ingelicht omtrent de lijst, besloot hij dadelijk Iran te verlaten (CGVS 1, p. 4 + CGVS 2, p. 12). Verder verklaarde hij dat de Iraanse autoriteiten na zijn vertrek uit Iran tot tweemaal toe naar zijn woning kwamen om te vragen waar hij was."

Hij verklaarde dat hij niet weet of zijn moeder thuis was en hij dit niet gevraagd had aan zijn zoon omdat ij hem niet teveel vragen wilde stellen (CGVS 2, p. 19)."

Voorts verklaart verzoeker:

"wekelijks een huiskerkdienst bijgewoond heeft op losse schroeven te staan.

Zo is het vooreerst geenszins verwonderlijk dat hij naar een huiskerk gaat waarmee zijn coach, op wie zijn hele bekering gebaseerd is, eigenlijk rechtstreeks niets te maken heeft. Zijn contact met de huiskerk ging door een tussenpersoon, Y. (...). Dit was een vriend van zijn coach. Hij weet niet welke band die Y. (...) had met de huiskerk (CGVS I, p.12), heeft maar die was aanzienlijk, gezien broeder E. (...) en de overige leden hem toelieten tot hun huiskerk terwijl ze hem van haar noch pluim kenden. In dergelijke huiskerken is het vertrouwen primordiaal.

Naast dit vertrouwen in de (huis)kerk, blijven de gelovigen discreet over hun leven en persoon. Dit uiteraard om opsporing en verklikking te voorkomen. Daarom heeft hij bitter weinig informatie aangaande broeder E. (...) als huiskerkleider (CGVS II, p.10-11). Dit getuigt niet van een gebrek aan interesse, maar is een beveiligingstechniek.

De directe aanleiding voor uw verzoek om internationale bescherming is een inval van de autoriteiten in de huiskerk waarbij de overige leden werden gearresteerd. Zij hebben vervolgens zijn naam genoemd waarna hij in het vizier van de autoriteiten gekomen bent. Mijn verzoeker beschikt enkel over informatie inzake de inval zelf uit het telefoongesprek van zijn vader. Daaruit blijkt dat ze zijn opgepakt. Hij weet echter niet wie er is opgepakt noch of ze werden gemarteld of onder druk stonden (CGVS II, p. 14). Mijn verzoeker was toen al in België. Zijn contactmogelijkheden waren dan ook beperkt. Er zijn enkele vergeefse pogingen geweest door mijn verzoeker om Ma. (...) telefonisch te bereiken (CGVS II, p.14). Andere pogingen heeft hij niet ondernomen omdat hij niet zou weten hoe dit te doen (CGVS II, p.15). Bovendien was dit gevaarlijk voor hem of wie hij contacteerde omdat men hem mogelijks zou afluisteren.

Gevraagd of hij online opzoekingen gedaan heeft, zegt hij dat zulke berichten niet naar buiten gebracht worden door de Ettelaat (CGVS II, p.15). Er is via open internetbronnen enkel algemene informatie te verkrijgen over huiskerken en arrestaties van bekeerde gelovigen, maar niet over specifieke gevallen. Mijn verzoeker heeft verklaard dat hij geen contactgegevens hebt van de leden, van de huiskerk (CGVS I, p.14) heeft. Ook via zijn coach kan hij niet in contact komen met Y. (...) omwille van veiligheidsredenen. Mijn verzoeker heeft R.A. (...) éénmaal gecontacteerd via de hoofdcoach van Korea (CGVS I, p. 9). Hij heeft dus wel degelijk initiatief getoond om informatie te verzamelen over de inval en de gevolgen voor de andere leden van de huiskerk."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "de artikelen 48/3 en 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur".

In dit kader voert hij aan:

"Ten onrechte stelt men het CGVS dat zijn aanvraag een opportunistische grondslag heeft inzake zijn religieuze activiteiten in België. Nochtans slaagt hij er in te overtuigen dat zijn geloofspraktijk in België alsnog uit een diepgelovige in plaats van berekende motivatie voortkomt.

Tijdens zijn vier maand durende periode dat hij in Italië verbleef (CGVS 2, p.12 + p. 14) leefde hij in moeilijke omstandigheden. Hij werd toen door een man geholpen die hem medicatie en voedsel bracht waarop hij hem naar zijn religie vroeg. De man deelde mijn verzoeker mee dat hij een Christen was (CGVS 2, p. 15). Het is geenszins verbazend dat mijn verzoeker polste naar zijn geloof, gezien hij verwonderd was omtrent het grote altruïsme van de man. De woorden kwamen naar eigen zeggen gewoon plotseling in zijn mond (CGVS 2, p. 15). Wanneer hij nadien wordt gevraagd of een mooie daad zoals iemand helpen in nood enkel in het Christendom voorkomt repliceerde hij dat de man die hem geholpen had evengoed een moslim kon geweest zijn waardoor hij deze vraag stelde naar de oorzaak van zijn mecenaat.

Nadat zijn interesse in het christendom gewekt was in Italië gaf hij aan dat hij zich een maand na aankomst in België reeds bekeerde tot deze religie (CGVS 2, p. 14). Dat hij zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, is de verderzetting van een reeds in Iran ingezet proces. Reeds in Iran had hij zich afgekeerd van de islam. Na zijn passage in Italië was zijn vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom een fundamentele maar graduele gebeurtenis. Zo verklaarde hij dat hij vanaf zijn 15 à 16 jaar problemen had met zijn moslimgeloof (CGVS 2, p. 3 + p. 5). Gevraagd om zijn problemen met zijn moslimgeloof toe te lichten, verklaarde hij dat hij niet wilde bidden, niet wou deelnemen aan het gebed en niet wilde vasten en dat hij niets uit verplichting wilde doen (CGVS 2, p. 5)

omdat hij zich daar niet goed bij voelde. Gevraagd waarom hij zich er niet goed bij voelde, antwoordde hij dat het iets was dat van binnenuit kwam. Verplichting ervaart hij als beklemmend.

(...)

Dat hij zich na een tweetal gesprekken met een voor hem onbekende vrouw aan "de Action" ervoor engageert om samen met haar en een voor hem onbekende man te bidden terwijl hij voorheen een afkeer had van bidden en hij zich bij het tweede gesprek in de huiskerk reeds bekeert tot het Christendom, terwijl religie voorheen geen rol voor hem speelde, toont aan dat hij een grote evolutie heeft ondergaan. Tevens bewijst het dat er geen opportunistische redenen aan de grondslag ligt.

Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuw geloof mag aanvaardt worden dat hij een kennis heeft van zijn nieuw geloof. Het Commissariaat-generaal ontkent niet wordt dat hij meer dan voldoende kennis betreffende het christendom bezit. Hij is sedert maart 2020 christen geworden, hij heeft in de bijbel gelezen en bijbelstudie gevolgd. Voorts verklaarde hij op 21 juli 2020 gedoopt te zijn, waarvan hij een doopattest (doe 8) en foto's (doe 7) neergelegde. Wat zijn religieuze activiteiten op Facebook tot slot betreft, dient er vooreerst op gewezen te worden dat hij verklaarde dat hij een facebookaccount had aangemaakt onder de profielnaam 'M.w. (...)' (CGVS 2, p. 3) omdat u zoveel mogelijk mensen wil bereiken om hen het Christendom te laten leren kennen (CGVS 2, p. 19).

Hij heeft zijn christelijk geloof dan ook eerlijk en correct aangegeven."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om "de nietigverklaring" van de bestreden beslissing te bevelen en de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker duidt niet welk(e) bepaling(en) van artikel 57/6 hij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

Verzoeker preciseert verder niet welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur hij te dezen en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin duidt hij nader waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zou hebben beslist de islam niet langer aan te hangen en omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het erg merkwaardig is dat, alhoewel u beweerde dat uw ongelof in de islam aan de basis lag van uw echtscheiding en uit uw verklaringen uitdrukkelijk blijkt dat de ongelovigheid door de tegenpartij werd opgeworpen als echtscheidingsmotief (CGVS 1, p9) én ongelovigheid strafbaar is in Iran, de autoriteiten hier toenertijd niets mee gedaan hebben. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw (twee) echtscheiding(en) probleemloos in Iran kon verder leven en maakte u nergens gewag van enig probleem met de Iraanse autoriteiten. Bijgevolg dient er ernstig getwijfeld te worden aan het feit dat uw ongelovigheid een rol zou gespeeld hebben bij uw (twee) echtscheiding(en). Dat hieraan getwijfeld kan worden blijkt tevens uit de echtscheidingscertificaten die u neerlegde en die uw echtscheidingen zouden moeten aantonen. In deze documenten staat immers nergens de reden van echtscheiding vermeld. Uit deze documenten blijkt bovendien dat deze documenten gebaseerd zijn op een rechtbankdocument dewelke u niet neerlegde. Dat u enkel de echtscheidingscertificaten neerlegde zonder de juridische stukken waarop deze gebaseerd zijn, hoewel in deze stukken logischerwijs informatie opgenomen moet zijn over de motieven van uw echtscheidingen, komt bevreemdend over.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De bewering als zouden dergelijke stukken bij de rechtbank blijven, staaft hij namelijk niet aan de hand van enig begin van informatie en kan bezwaarlijk overtuigen. Evenmin toont verzoeker aan dat, zo zulks al zou overeenstemmen met de werkelijkheid, het voor hem onmogelijk zou zijn om een afschrift van dit stuk te bekomen. Bijgevolg toont hij niet aan dat zijn vermeende ongelovigheid een rol zou hebben gespeeld in zijn echtscheiding. Dit geldt nog des te meer nu het niet aannemelijk is dat de Iraanse autoriteiten, zo ongelovigheid wordt ingeroepen in het kader van een echtscheidingsprocedure, hiervan niet op de hoogte zouden worden gesteld en hiermee niets zouden doen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Dat er getwijfeld kan worden aan het feit dat ongelovigheid aan de grondslag lag van uw echtscheidingen blijkt bovendien uit het feit dat het merkwaardig is dat u, die beweerde reeds een mislukt huwelijk achter de rug had te hebben – zogenaamd omwille van uw ongelovigheid - hertrouwde met een vrouw die opnieuw uit een religieus conservatieve familie kwam (CGVS 1, p8). Gevraagd of u niet bang was dat u opnieuw problemen zou krijgen met uw religieuze schoonfamilie, antwoordde u dat u er niet over nagedacht had (CGVS 2, p9-10). Deze uitleg voldoet gezien de door u verklaarde problemen met de familie van M. (...) echter niet. Het is eveneens merkwaardig dat uw broer Na. (...), die wist dat u omwille van uw ongelovigheid al een keer gescheiden was, u opnieuw in contact bracht met een vrouw uit een religieus conservatieve familie (CGVS 1, p7-9). Dat u in het paar uur durende gesprek dat u met S. (...) had, drie à vier dagen voor uw huwelijk (CGVS 1, p7 + CGVS 2, p8), niet over religie praatte en u haar niet vroeg welke plaats religie in haar leven innam is tot slot opnieuw een houding die, gezien uw eerdere huwelijksproblemen, niet geloofwaardig is en wijst er eerder op dat u de ware toedracht van uw echtscheiding met S. (...) verhuult. Immers, van iemand wiens eerste huwelijk op de klippen liep omwille van zijn ongelovigheid mag op zijn minst verwacht worden dat deze bij een tweede huwelijk polst of ongelovigheid opnieuw tot problemen zou kunnen leiden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij louter omdat hij verliefd was in het geheel niet zou hebben nagedacht, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en mist iedere overtuigingskracht. Indien verzoeker werkelijk reeds een eerste huwelijk met een vrouw uit een religieus conservatief huwelijk op de klippen zag lopen wegens zijn ongelovigheid, is het manifest ongelofwaardig dat zijn broer, die hiervan op de hoogte was, hem opnieuw zou hebben voorgesteld aan een vrouw uit een religieus conservatieve familie. Nog minder geloofwaardig is het dat verzoeker zich in dit kader, dit in weerwil van zijn zelfverkleerde verleden, in het geheel niet zou hebben geïnformeerd over de vraag of zijn ongelovigheid niet opnieuw zou kunnen leiden tot problemen en dermate snel en ondoordacht met zijn tweede vrouw zou zijn gehuwd.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Aangezien er geen geloof meer kan gehecht worden aan het feit dat ongelovigheid aan de grondslag lag van uw (twee) echtscheiding(en), kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan de problemen die u hieromtrent met uw voormalige schoonbroer zou gekend hebben. Dat er geen geloof meer kan gehecht worden hieraan blijkt tevens uit volgende vaststellingen. Zo is het voorerst op z'n minst bevreemdend te noemen dat N. (...) –die zijn zus zelf aanspoorde om van u te scheiden (CGVS 2, p7-8)- u na uw officiële scheiding met M.M. (...), die volgens uw echtscheidingsdocument (doc 3) op 29 bahman 1391 (17 februari 2013) geschiedde, zodanig viseerde dat hij ongeveer zes en een half jaar later, op 17 Shahrivar 1398 (8 september 2019) met een lijst rondging om u als ongelovige te laten verklaren (CGVS 1, p17 + p19). Uw uitleg hiervoor namelijk dat uw schoonbroer vindt dat zijn zus ongelukkig is omdat ze een kind had van een ongelovige en nu geen nieuwe huwelijkspartner meer vindt, houdt geen steek (CGVS 1, p17; CGVS 2, p7). Er kan immers verwacht worden dat indien N. (...) –met wie u na uw scheiding trouwens geen enkel contact meer had (CGVS1, p6 + CGVS 2, p8) - werkelijk wraak op u wenste te nemen hij dit veel eerder had gedaan temeer daar u zelf verklaarde dat, indien hij iemand zou oppakken voor ongelovigheid, hij hiervoor geld zou krijgen en een hogere functie (CGVS 2, p7).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven andermaal niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich immers tot een loutere herhaling en bevestiging van zijn eerdere verklaringen en tot het eenvoudigweg tegenspreken van de gevolgtrekkingen die het CGVS hieraan verbindt. Hiermee doet verzoeker op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente en terecht vaststellingen dienaangaande.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts is ook uw kennis over de gebeurtenissen die uw directe vluchtaanleiding uit Iran vormden bijzonder beperkt. Zo kon u bitter weinig vertellen over de lijst die uw schoonbroer zou opgesteld hebben met de bedoeling u voor de rechtbank te brengen (CGVS 1, p17). U baseert uw kennis van de gebeurtenissen/ de lijst immers louter op hetgeen uw broer Na. (...) (CGVS 1, p19) vernam van een winkeleigenaar, S.Y.M. (...), uit de buurt. U kon enkel meedelen dat uw broer Na. (...) vernomen had dat N. (...) in de supermarkt was rondgegaan om mensen een soort lijst/document te laten tekenen waarin zij verklaarden dat u ongelovig was en dat deze lijst naar de rechtbank zou gaan. Uw broer Na. (...) had deze lijst echter zelf nooit gezien en hij wist ook niet wie er deze lijst/document ondertekend had (CGVS 1, p19 + CGVS 2, p11-12). Bovendien vernam u, buiten hetgeen uw broer u vertelde, niets meer omtrent deze lijst. Dat u -die in Iran nooit eerder enige problemen heeft ondervonden met de autoriteiten (CGVS 2, p19)- een dermate zwaarwichtige beslissing nam om uw land van herkomst te ontvluchten op basis van hetgeen een winkeleigenaar tegen uw broer vertelde is echter compleet ongelofwaardig. Uw veronderstelling dat uw zwager en imams het document zouden ondertekend hebben (CGVS 1, p19-20) doet geen afbreuk aan bovenstaande zienswijze aangezien uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u zich op enige manier ergens verder zou hebben ingelicht, of laten inlichten hebben, over deze lijst alvorens u Iran verliet. Immers, nadat u op 20 shahrivar 1398 door uw broer Na. (...) werd ingelicht omtrent de lijst, besloot u dadelijk Iran te verlaten (CGVS 1, p4 + CGVS 2, p12).”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat hij zich toch enigszins nader zou hebben trachten te informeren omtrent hetgeen de winkeleigenaar tegen zijn broer zei en dat hij diens gezegden toch op enigerlei wijze zou hebben trachten te verifiëren alvorens onmiddellijk de drastische beslissing te nemen om zijn land te verlaten. Met de algemene, blote, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering dat zulks voor zijn broer te gevaarlijk was, doet hij hieraan geenszins afbreuk. Verzoeker had zich omtrent het voorgaande namelijk ook via andere wegen kunnen (trachten te) informeren. Dat het klaarblijkelijk niet in hem opkwam om zulks te doen is gelet op de door hem geschetste context niet geloofwaardig.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Verder verklaarde u dat de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran tot tweemaal toe naar uw woning kwamen om te vragen waar u was. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter zeer merkwaardig. Zo verklaarde u tijdens uw eerste onderhoud uitdrukkelijk over de eerste keer dat de Iraanse autoriteiten langs kwamen dat uw zoon en moeder thuis waren toen er politiemensen die niet geüniformeerd waren naar uw woning kwamen (CGVS 1, p17). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat uw moeder misschien thuis was en u niet wist of de agenten al dan niet een uniform droegen (CGVS 2, p13). Omtrent de tweede keer dat de autoriteiten langskwamen vertelde u eveneens tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er niet geüniformeerde agenten langskwamen terwijl uw zoon en uw moeder thuis waren (CGVS 1, p14 + p18). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u echter dat enkel uw zoon thuis was (CGVS 2, p13). Tevens wist u wederom niet of de agenten al dan niet geüniformeerd waren (CGVS 2, p13). Geconfronteerd hiermee verklaarde u dat u niet weet of uw moeder thuis was en u dit niet gevraagd had aan uw zoon omdat u hem niet teveel vragen wilde stellen (CGVS 2, p19). Dit is echter geen uitleg voor bovenstaande merkwaardige verklaringen aangezien u tijdens uw eerste onderhoud heel uitdrukkelijk verklaarde dat uw moeder en zoon thuis waren en dat de agenten niet geüniformeerd waren. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Tevens mag verwacht worden dat hij de feiten die te maken hebben met de reden waarom hij het land van herkomst ontvlucht is op een betrouwbare en coherente manier weergeeft, quod non in casu.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere herhaling van zijn laatste, voormelde gezegden, doet hij namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen deze gezegden en de verklaringen die hij eerder aflegde. Verzoekers voormelde verklaringen waren duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en kennelijk met elkaar in strijd. Dat hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over de gebeurtenissen na zijn vertrek uit Iran, laat niet toe om nog enig geloof te hechten aan zijn vermeende problemen en vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd geloofsafvalligheid in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asieltrelaas.”

Dat verzoeker kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zowel zijn beslissing om niet langer de islam aan te hangen als de problemen die hij ten gevolge hiervan zou hebben gekend in zijn land van herkomst en die hem ertoe zouden hebben genoopt dit land te verlaten, werpt eveneens een zware smet op de geloofwaardigheid van (de ernst en de oprechtheid van) zijn verdere bekeringsproces tot het christendom, dat na zijn aankomst in Europa zou hebben plaatsgevonden.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd:

“Wat u betreft zijn er een aantal elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van uw religieuze engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw religieuze activiteiten in Europa.

Vooreerst legde u bevreemdende verklaringen af over de reden waarom uw interesse in het christendom gewekt werd en bijgevolg over uw motieven om van geloof te veranderen. Tijdens uw vier maand durende periode dat u in Italië verbleef (CGVS 2, p12 + p14) leefde u naar eigen zeggen in moeilijke omstandigheden. U werd toen door een man geholpen die u medicatie en voedsel bracht waarop u hem naar zijn religie vroeg. De man deelde u mee dat hij een Christen was (CGVS 2, p15). Het doet echter de wenkbrauwen fronsen dat, gevraagd naar waarom u gezien uw desinteresse in religie in Iran de man naar zijn religieuze afkomst vroeg, u geen verklaring kan geven waarom u dit deed, de woorden kwamen naar eigen zeggen gewoon plotseling in uw mond (CGVS 2, p15). Wanneer u nadien wordt gevraagd of een mooie daad zoals iemand helpen in nood enkel in het Christendom voorkomt repliceerde u dat de man die u geholpen had evengoed een moslim kon geweest zijn waardoor u opnieuw niet kan aantonen waarom het christelijke geloof van de man uw interesse in het Christendom zou gewekt hebben (CGVS 2, p15). Dit wordt temeer bevestigd doordat u aangaf dat moslims even goed in staat zijn goede daden te stellen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich er immers toe een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen te herhalen. Hiermee doet hij in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaringen en zijn overige gezegden gedane vaststellingen.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Nadat uw interesse in het christendom gewekt zou zijn in Italië gaf u aan dat u zich een maand na aankomst in België reeds bekeerde tot deze religie (CGVS 2, p14).

Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan wat niet blijkt uit uw verklaringen. U maakt (vooreerst) immers geenszins duidelijk met welke problemen u worstelde binnen de islam toen u nog in Iran woonde. Zo verklaarde u dat u vanaf uw 15 à 16 jaar problemen had met uw moslimgeloof (CGVS 2, p3 +p5). Gevraagd om uw problemen met uw moslimgeloof toe te lichten, blijft u vaag en verklaarde u dat u niet wilde bidden, niet wou deelnemen aan het gebed en niet wilde vasten en dat u niets uit verplichting wilde doen (CGVS 2, p5) omdat u zich daar niet goed bij voelde. Gevraagd waarom u zich er niet goed bij voelde, bleef u opnieuw vaag en antwoordde u dat u er niet van hield, dat het iets was dat van binnenuit kwam. Aangemoedigd om verder te vertellen wat u bedoelde met ‘iets wat van binnenuit kwam’ verklaarde u dat u het niet kon uitleggen omdat u toen een puber was en herhaalde u dat u er geen goed gevoel bij had (CGVS 2, p5). Wanneer er u tenslotte gevraagd wordt of er bepaalde gebeurtenissen waren in uw leven waarom u problemen kreeg met uw geloof in Iran, antwoordde u negatief en herhaalde u nogmaals dat u problemen had met de verplichtingen, dat u niet wenste te geloven in vasten, bidden, het ramadanfeest en dergelijke (CGVS 2, p5). Voorts verklaarde u dat religie, hoewel u wel in iemand geloofde die alles geschapen had, in Iran geen rol voor u speelde omdat dit geen betekenis had voor u (CGVS 1, p19) en bestond geloof er voor u uit dat u gewoon een goed mens zou zijn en de anderen niet lastig zou vallen (CGVS 1, p19). Dat u zich na een tweetal gesprekken met een voor u onbekende vrouw aan “de action” ervoor engageert om samen met haar en een voor u onbekende man te bidden terwijl u voorheen een afkeer had van bidden en u zich bij het tweede gesprek in de huiskerk reeds bekeert tot het Christendom, terwijl religie voorheen geen rol voor u speelde, toont aan dat u zich niet omwille van een diepere overtuiging liet bekeren tot het christendom maar geeft eerder de aanwijzing dat opportunistische redenen aan de grondslag liggen.”

Ook deze motieven worden door verzoeker niet op dienstige wijze aangevochten. Dat hij zich reeds in Iran zou hebben afgekeerd van de islam en zijn snelle bekering slechts een voortzetting zou vormen van een reeds ingezet proces, kan gelet op het voorgaande geenszins worden aangenomen. Voor het overige vergenoegt verzoeker zich andermaal tot een loutere en eenvoudige herhaling van een aantal van zijn eerder afgelegde verklaringen en tot het ontkennen van de gevolgtrekkingen die hieraan worden verbonden in de bestreden beslissing. Hiermee ontkracht hij de voormelde, pertinente, inzake deze verklaringen en zijn overige in dit kader geuite gezegden gedane vaststellingen in het geheel niet.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Van iemand die een dergelijke ingrijpende beslissing neemt, zoals de bekering tot een nieuwe religie is, kan bovendien een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover de nieuw gekozen godsdienst. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. Ofschoon door het Commissariaatgeneraal niet ontkend wordt dat u enige kennis betreffende het christendom bezit – deze kennis kan door studie worden verworven en zegt op zich niets over uw geloofsovertuiging –, is het opvallend dat u, die naar eigen zeggen reeds sinds maart 2020 christen zou zijn geworden, u in de bijbel heeft gelezen en bijbelstudie heeft gevolgd, niet eens de betekenis van Pasen, nochtans het christelijke feest bij uitstek, correct kon duiden. U meende immers verkeerdelijk dat Pasen 50 dagen nadat Jezus uit de dood is herrezen wordt gevierd (CGVS 2, p17). Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw bekering tot het Christendom in België totaal niet aannemelijk gemaakt en kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging zou te vrezen hebben bij terugkeer naar Iran.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij beweert dat het CGVS niet zou ontkennen dat hij een meer dan voldoende kennis van het christendom bezit, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker de inhoud van de voormelde motivering op eenvoudige en aperte wijze miskent. Met deze loutere en kennelijke miskening van de inhoud van de bestreden beslissing, doet verzoeker aan deze inhoud geenszins afbreuk. Dat hij dermate foutieve verklaringen aflegde over het christelijke feest bij uitstek, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan (het oprechte karakter van) zijn bekering tot het christendom. Overigens blijkt te dezen dat verzoeker ook over de geboorte van Jezus kennelijk foutieve verklaringen aflegde en onwetend bleek. Zo gaf hij aan dat Jezus zou zijn geboren in Jeruzalem, wist hij niet wie er bij Jezus op bezoek kwam kort na diens geboorte en gaf hij in dit kader aan: *“Ik heb hier geen weet over en heb er ook niet over gelezen en als ik het gelezen heb ben ik het misschien vergeten”* (administratief dossier, notities van het tweede persoonlijk onderhoud, p.17).

Waar verzoeker de aandacht vestigt op de neergelegde stukken ter staving van zijn (formele) doopsel, dient verder te worden vastgesteld dat inzake deze stukken, dit mede gelet op het voorgaande, in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven:

“Voorts wil het feit dat u verklaarde op 21 juli 2020 gedoopt te zijn, waarvan u een doopattest (doc 8) en foto’s (doc 7) neergelegde, niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Het doopcertificaat getuigt slechts van een formele bekering en, gezien voorgaande vaststellingen, niet van een werkelijke, verinnerlijkte bekering.”

De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde geloofsafvalligheid en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekeringsproces en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Wat uw religieuze activiteiten op Facebook tot slot betreft, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u tijdens uw eerste onderhoud op 27 juli 2020 verklaarde dat u facebook niet meer gebruikte omdat u uw simkaart van uw gsm weggooidde en u uw profiel niet meer kon openen omdat u uw paswoord niet meer kende (CGVS 1, p14). Dat u tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat u een facebookaccount had aangemaakt onder de profielnaam ‘M.w. (...)’ (CGVS 2, p3) omdat u zoveel mogelijk mensen wil bereiken om hen het Christendom te laten leren kennen (CGVS 2, p19) wijst er opnieuw op dat u eerder vanuit opportunistische redenen een profiel aanmaakte gezien u tot na 27 juli 2020 wachtte om dit te doen en u zich naar eigen zeggen rond begin maart 2020 reeds bekeerde tot het Christendom (CGVS 2, p14). Er dient eveneens op gewezen te worden dat er 36 facebookprofielen zijn onder de naam ‘M.w. (...)’ en uw profiel niet kon terug gevonden worden. Wat hier ook van zij, gevraagd of u aanwijzingen had of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw religieuze activiteiten in België, antwoordde u dat u dit niet dacht aangezien u geen foto’s van uzelf op facebook plaatste (CGVS 2, p18). Voorts kan worden opgemerkt dat gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Met de loutere en eenvoudige herhaling van de verklaring dat hij een Facebookprofiel zou hebben aangemaakt op naam van M.w. omdat hij zoveel mogelijk mensen wilde bereiken om hen het christendom te laten kennen, doet verzoeker namelijk hoegenaamd geen afbreuk aan de voormelde, concrete, pertinente en terechte vaststellingen dienaangaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoeker deze niet weerlegt of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten hebben bovenstaande zienswijze niet kunnen ombuigen. De kopie van uw shenasnameh, uw mellikaart, uw echtscheidingsakte gedateerd 29 bahman 1391 (17 februari 2013), uw echtscheidingsakte gedateerd 25 tir 1393 (16 juli 2014), de kopie van de geboorteakte van uw zoon, de kopie van de overlijdensakte van uw vader tonen uw identiteit, die van uw zoon, uw burgerlijke stand in Iran en het overlijden van uw vader aan en zijn zaken die niet door het CGVS worden betwist.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift daarnaast nog een heel betoog voert inzake een huiskerk van een zekere broeder E. die hij zou hebben bezocht en waarmee hij in contact kwam via zijn coach Y., inzake een inval in deze huiskerk waarbij de overige leden zouden zijn gearresteerd en inzake zijn gebrek aan informatie dienaangaande en zijn poging om dergelijke informatie te bekomen via contact name met de hoofdcoach van Korea, kan tot slot worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien waarop hij met dit betoog *in casu* doelt en hoe dit betoog te dezen dienstig zou kunnen zijn. Verzoeker haalde deze gegevens immers nooit eerder aan, verweert zich met dit betoog tegen motieven die geheel niet zijn opgenomen in de bestreden beslissing en verwijst naar elementen die totaal vreemd zijn aan zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit betoog in het verzoekschrift werd opgenomen ten gevolge van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat en wordt dit verder niet in aanmerking genomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Waar verzoeker bij een schrijven van 28 juni 2021 zich beperkt te stellen: *“In bijlage laat ik u een bijkomend stuk van mijn cliënt geworden.”*, stelt de Raad vast dat dit stuk – dat bovendien gesteld is in een voor de Raad niet begrijpbare taal en evenmin is voorzien van een vertaling – niet voorzien is van een aanvullende nota. Immers beperkt verzoeker zich tot een loutere mededeling dit stuk te willen bijbrengen zonder ook maar enigszins aan te geven wat hij met dit stuk wenst aan te tonen. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt dit stuk derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT